

Arrest

nr. 81 758 van 25 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2010 treedt de verzoekende partij, van Turkse nationaliteit, te Turkije in het huwelijk met mevrouw D.D.(...), een Belgische onderdaan.

Op 25 januari 2010 biedt de echtgenote van de verzoekende partij zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren betreffende hun buitenlands huwelijk.

Op 26 januari 2010 maakt de stad Lokeren per fax de buitenlandse huwelijksakte van de verzoekende partij over aan het parket van de procureur des konings te Dendermonde en vraagt informatie te verstrekken teneinde al dan niet tot het inschrijven van dit huwelijk vermogen over te gaan.

Op 26 januari 2010 brengt de procureur des konings van Dendermonde de stad Lokeren er per kerende van op de hoogte een onderzoek te zijn gestart wegens eventueel schijnhuwelijk.

Op 23 maart 2010 richt de echtgenote van de verzoekende partij een schrijven tot de stad Lokeren waarin zij aangeeft haar huwelijk met de verzoekende partij te willen beëindigen, zich naar het consulaat van Turkije in België te zullen begeven teneinde de echtscheidingsprocedure in Turkije in te zetten, dan wel het huwelijk aldaar nietig te laten verklaren en verzoekt zij erom de huwelijksakte in België niet te aanvaarden.

Op 25 maart 2010 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in voor kort verblijf (type C).

Op 1 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van een visum.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit een proces-verbaal van de lokale politie van Lokeren van 28 juni 2010, blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij heeft verklaard dat de verzoekende partij haar slechts heeft gehuwd teneinde zich in België te kunnen vestigen en dat zij zich persoonlijk naar Turkije zal begeven teneinde de echtscheidingsprocedure aldaar in te zetten.

Op 22 juli 2010 verstrekt de procureur des konings van Dendermonde negatief advies met betrekking tot het huwelijk van de verzoekende partij.

Op 28 juli 2010 brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren de echtgenote van de verzoekende partij er middels een schrijven van op de hoogte dat de buitenlandse huwelijksakte, gelet op het negatief advies van de procureur des konings van Dendermonde, niet wordt aanvaard.

Op 25 augustus 2010 stelt de echtgenote van de verzoekende partij beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wijst dit beroep af als ongegrond bij vonnis van 11 januari 2011.

Op 29 maart 2011 komt de verzoekende partij aan te Stuttgart in Duitsland. Zij is in het bezit van een Schengenvisum geldig van 23 maart 2011 tot 17 december 2011.

Op 5 april 2011 legt de verzoekende partij een aankomstverklaring over in de stad Lokeren. Het verblijf van de verzoekende partij wordt toegelaten tot 26 juni 2011.

Op 16 mei 2011 leggen de verzoekende partij en haar echtgenote te Lokeren een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 18 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie (F-kaart).

Op 10 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 18 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2011 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek ...'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeldt in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Gezien de weigering van aanvaarding van het buitenlands huwelijk dd. 20.01.2010 van de burgerlijke stand, voldoen betrokkenen niet aan de hierboven gestelde voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de formele motiveringsplicht, de artikelen 2, 3 en 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ [¹ B.S. 12 november 1991.] legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

1.

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen² [R.v.St., DE CLERCQ, nr. 64.939, 28 februari 1997.]

2.

De beslissing d.d. 10.11.2011 stelt:

(...)

3.

Verzoeker en mevrouw D. D.(...) (geboren te (...) op (...)) hebben elkaar ontmoet in de zomervakantie van 2008 toen zij op vakantie was in Turkije.

Via briefwisseling en via elektronische weg hielden zij regelmatig contact.

Mevrouw D. D.(...) is in de winter van 2008 en een zestal keer in 2009 naar Turkije gereisd om verzoeker te zien.

Op 20 januari 2010 zijn verzoeker en mevrouw D. D.(...) gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Polatli (Turkije).

Zij hebben in Turkije een volwaardig trouwfeest gegeven.

4.

Mevrouw D. D.(...) heeft op 25 januari 2010 hun huwelijksakte overhandigd aan de stad Lokeren voor verder nazicht.

De Procureur des Konings bracht op 22 juli 2010 een negatief advies uit omtrent de aanvaarding van de buitenlandse huwelijksakte.

Bij schrijven d.d. 28 juli 2010 van de stad Lokeren werd aan mevrouw D. D.(...) meegedeeld dat de huwelijksakte niet werd aanvaard om volgende redenen:

'- De artikelen 21 en 27 van de wetboek Internationaal Privaat Recht beschouwen als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

- Er zijn in casu omstandigheden gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk:

⁰ D. D.(...) verklaart dat zij heeft ingezien dat haar man S. M.(...) enkel met haar gehuwd is om verblijfsrechtelijke redenen

⁰Het visum gezinshereniging werd blijkbaar reeds geweigerd aan S. M.(...) door de Dienst Vreemdelingenzaken.'

Mevrouw D. D.(...) had inderdaad verklaard dat haar echtgenoot enkel met haar getrouwd was voor de papieren.

Op het ogenblik van de verklaring had zij echter ruzie met verzoeker omdat zij de mening was toegedaan dat hij haar tijdens haar ziekte niet genoeg steunde. Zij stelt thans dal zij de zaken toen totaal verkeerd zag.

Zij heeft haar echtgenoot opnieuw opgezocht en het meningsverschil werd bijgelegd.

Intussen was het kwaad echter al geschied...

5.

Op 25 augustus 2010 heeft mevrouw D. D.(...) een verzoekschrift neergelegd tot erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte op de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde.

Verzoeker en zijn echtgenote willen wel degelijk hun echtelijk leven in België aanvangen en willen een gezin stichten.

Om deze redenen dringen zij aan op de erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte. Doch, bij vonnis d.d. 11 januari 2011 werd het verzoek tot erkenning ongegrond verklaard.

De Rechtbank baseert zich opnieuw op de verklaring van mevrouw D. D.(...) waarbij zij stelde dat verzoeker enkel met haar gehuwd was om verblijfsrechtelijke redenen.

Zoals reeds hoger uiteengezet had zij dit enkel verklaard om reden dat partijen ruzie hadden. Later hebben zij hun meningsverschil opnieuw bijgelegd.

6.

Verzoeker en zijn echtgenote koesteren een kinderwens. Zij slagen er echter niet in om op de natuurlijke wijze zwanger te worden.

Na een miskraam hebben zij zich tot hun gynaecoloog gewend.

Ingevolge een vruchtbaarheidsstoornis werd IVF (in-vitrofertilisatie) als oplossing naar voren geschoven.

Bij IVF gebeurt de bevruchting niet in de eileider, maar buiten het lichaam van de vrouw, in een schaalpje in het laboratorium. Het is een voortplantingstechniek waarbij een of meer eicellen buiten het lichaam worden bevrucht met zaadcellen, waarna de ontstane embryo's in de baarmoeder teruggeplaatst worden.

Het geheel van deze factoren betekent dat het voor verzoeker hoe dan ook onmogelijk zou zijn om naar zijn eigen land terug te keren.

7.

Verzoeker krijgt geen kans om de oprechter van zijn huwelijk aan te tonen.

Hij heeft nog niet voldoende de mogelijkheid gehad om zijn intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen kenbaar te maken.

Er zijn in casu meer aanwijzingen welke wijzen op een huwelijk uit liefde dan wel op een schijnhuwelijk.

8.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het "centrum van zijn belangen" gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.³[R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006.]

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden ingevolge het vonnis d.d. 11.01.2011 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd."

3.1.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven en de juridische basis op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, staan eenvoudig te lezen in de bestreden beslissing, zoals vermeld onder punt 1 van dit arrest. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke gronden het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij werd geweigerd en om welke reden haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijkt genoegzaam dat de verzoekende partij aan de hand van de inhoud van de bestreden beslissing met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met vage, dan wel algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een routineuze, gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Dienvolgens maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

3.1.3 Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing geenszins betwist en uitdrukkelijk erkent dat *“de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is”*. Evenwel vervolgt de verzoekende partij middels het naar voor brengen van een - zoals zijzelf bestempeld - *“feitenrelaas”* dat de bestreden beslissing *“niet evenredig (is) aan het belang ervan voor verzoeker”*.

De verzoekende partij gaat bij de uiteenzetting van haar eerste middel immers van start met een amalgaam van feitelijkheden waarbij zij vooreerst de ontmoeting met haar toekomstige Belgische echtgenote, de daaropvolgende contacten en het uiteindelijke huwelijk(sfeest) te Turkije aanbrengt.

Vervolgens beperkt de verzoekende partij zich middels een verder naar voor gebracht feitenrelaas tot het erkennen dat de *“Procureur des konings (...) op 22 juli 2010 een negatief advies uit(bracht) omtrent de aanvaarding van de buitenlandse huwelijksakte”* en het bevestigen dat *“Bij schrijven van 28 juli 2010 van de stad Lokeren werd (...) meegedeeld dat de huwelijksakte niet werd aanvaard”*, waarna de verzoekende partij de inhoud van dit schrijven citeert en waaruit blijkt dat er *in casu* omstandigheden zijn gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk hetwelk ingevolge de artikelen 21 en 27 van het wetboek Internationaal Privaatrecht strijdig is met de Belgische openbare orde. Zo heeft de Belgische partner van de verzoekende partij verklaard dat de verzoekende partij haar (te Turkije) enkel heeft gehuwd om verblijfsrechtelijke redenen en werd het visum gezinshereniging door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij geweigerd. De Raad stelt vast dat deze vaststellingen worden gesteund door de stukken van het administratief dossier, waaronder tevens een schrijven van de Belgische partner van de verzoekende partij gericht aan de gemeente van 23 maart 2010 en een proces-verbaal van verhoor van de Belgische partner van de verzoekende partij door de lokale politie van 28 juni 2010 betreffende diens (buitenlands) huwelijk met de verzoekende partij.

Verder geeft de verzoekende partij te kennen dat *“op 25 augustus 2010 (...) een verzoekschrift (werd) neergelegd tot erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte op de Rechtbank Eerste Aanleg te Dendermonde”* daar *“Verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk hun echtelijk leven in België (willen) aanvatten en een gezin willen stichten”* en zij *“om deze redenen (aan)dringen (...) op de erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte”*, doch dat *“bij vonnis d.d. 11 januari 2011 het verzoek tot erkenning ongegrond (werd) verklaard”*. Zij voegt voormeld vonnis dat zich ook bevindt in het administratief dossier, in bijlage bij haar verzoekschrift.

3.1.4 Ter verantwoording van *“bovenstaand feitenrelaas”* geeft de verzoekende partij aan destijds ruzie te hebben gehad met haar Belgische echtgenote, de zaken toen helemaal verkeerd te hebben gezien en haar Belgische echtgenote opnieuw te hebben opgezocht en het meningsverschil te hebben bijgelegd. De verzoekende partij benadrukt tevens dat zij een kinderwens koesteren, er niet in slagen op natuurlijke wijze zwanger te worden en zich na een miskraam tot een gynaecoloog te hebben gewend waarbij ingevolge een vruchtbaarheidsstoornis *in-vitro*fertilisatie als oplossing naar voor werd geschoven. Voor de verzoekende partij betekent het geheel van deze aangehaalde factoren dat het voor haar hoe dan ook onmogelijk zou zijn om naar haar eigen land terug te keren. Het centrum van haar belangen is aldus in België gevestigd en de verzoekende partij wenst hier door het leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.1.5 Er dient opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de door haar ingeroepen formele motiveringsplicht evenwel niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken.

Er wordt herhaald dat de formele motiveringsplicht slechts voorziet dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstreckende gevolgen heeft. *In casu* heeft de verwerende partij enkel de bevoegdheid om een standpunt in te nemen omtrent het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner met wie een geregistreerd

partnerschap werd afgesloten. De vreemdelingenwet schrijft *in casu* in artikel 40bis, § 2, 2° echter uitdrukkelijk voor aan welke voorwaarden de partners die overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten, dit is zowel de vreemdeling als de burger van de Unie, meer bepaald een Belgische onderdaan, dienen te voldoen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing toegelicht dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie omdat zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet *“Gezien de weigering van aanvaarding van het buitenlandse huwelijk dd. 20.01.2010 van de burgerlijke stand”*. Deze vaststelling die het determinerend motief van de bestreden beslissing vormt, wordt – zoals reeds werd gesteld in punt 3.1.3 van dit arrest – duidelijk gesteund door de stukken van het administratief dossier, zodat het volstaat dat wordt verwezen naar deze omstandigheid en dit pertinent en draagkrachtig is. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing geenszins betwist en in huidig verzoekschrift zelf het volgende te kennen geeft: *“uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is”* en *“Bij schrijven van 28 juli 2010 van de stad Lokeren werd (...) meegedeeld dat de huwelijksakte niet werd aanvaard”*, waarna de verzoekende partij evenzeer de inhoud van dit schrijven citeert.

3.1.6 Tevens dient opgemerkt te worden dat ook uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, zoals toegevoegd aan het inleidend verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij en haar Belgische partner, mevrouw D.D.(...), naar aanleiding van diens verzoekschrift van 25 augustus 2010, alsnog eisten dat de buitenlandse huwelijksakte in België erkend zou worden, ten stelligste betwist wordt dat het huwelijk met de verzoekende partij enkel en alleen zou zijn gestoeld op verblijfrechtelijke motieven en benadrukt wordt dat zij hun echtelijk leven in België willen aanvangen en een gezin willen stichten, reden waarom wordt aangedrongen op de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, doch dat de rechtbank van oordeel is dat het huwelijk in Turkije is gesloten met als enkel doel te ontsnappen aan de Belgische wetgeving en de erkenning van hun huwelijk in strijd is met de Belgische openbare orde.

De Raad stelt vast dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg enkel wordt bevestigd wat reeds in de motieven van de bestreden beslissing te lezen valt. Daar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg geen nieuwe gegevens aanbrengt aangaande het niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en geen bijkomende informatie bevat waarover de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen, volstaat het hoofdmotief van de bestreden beslissing om deze beslissing te schragen en wordt het zelfs bevestigd door voornoemd vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan waarom de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie omdat zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet *“Gezien de weigering van aanvaarding van het buitenlandse huwelijk dd. 20.01.2010 van de burgerlijke stand”*, omwille van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, niet het uitgangspunt van de bestreden beslissing kan vormen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat geen kans te krijgen om de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen, nog niet voldoende de mogelijkheid te hebben gehad om haar intentie een duurzame levensgemeenschap te vormen aan te tonen en meent dat *“er (...) in casu meer aanwijzingen (zijn) welke wijzen op een huwelijk uit liefde dan wel op een schijnhuwelijk”*, dient er aldus op gewezen dat de geëigende beroepsprocedure bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van het aanvaarden of erkennen van een buitenlandse huwelijksakte reeds werd aangewend en volgens de verklaringen van de verzoekende partij zoals uiteengezet in haar *“feitenrelaas”* in het verzoekschrift blijkt dat beide partners elkaar inmiddels reeds *“opnieuw (hadden) opgezocht en het meningsverschil werd bijgelegd”* en dat zij naar aanleiding van de beroepsprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg gezien de meervoudsvorm het volgende gedeelde standpunt aanvoerden: *“Verzoeker en zijn echtgenote willen wel degelijk hun echtelijk leven in België aanvangen en een gezin stichten. Om deze redenen dringen zij aan op de erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte”*. De verzoekende partij kan aldus bezwaarlijk stellen als zou zij geen kans krijgen om de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen, dan wel nog niet voldoende de mogelijkheid te hebben gehad haar intentie een duurzame levensgemeenschap te vormen kenbaar te maken, noch kan de verzoekende partij in huidige procedure met dienstig gevolg aanvoeren dat er *“in casu meer aanwijzingen (zijn) welke wijzen op een huwelijk uit liefde dan wel op een schijnhuwelijk”*.

Daarnaast wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift bij het aanbrengen van de bijgelegde ruzie, hun kinderwens, de behandeling van *in-vitro*fertilisatie, het gegeven dat er meer aanwijzingen zijn welke wijzen op een huwelijk uit liefde dan een schijnhuwelijk en de omstandigheid dat het centrum van haar belangen aldus in België zou zijn gevestigd, een andere versie of verklaring, dan wel een andere visie voor de vastgestelde feitelijkheden geeft, en in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek omtrent de feiten geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen, noch treedt hij op als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Het bestuur dient uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde goede intenties van de echtelieden, dan wel partners. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

In de mate waarin het betoog van de verzoekende partij er in het licht van de door haar ingeroepen bepalingen toe strekt een motiveringsgebrek aan te kaarten omwille van het feit dat de kinderwens, de behandeling van *in-vitro*fertilisatie en de omstandigheid dat het centrum van haar belangen aldus in België zou zijn gevestigd, niet in aanmerking werd genomen in de bestreden beslissing, kan worden volstaan met de herhaling dat de vreemdelingenwet *in casu* in artikel 40bis, § 2, 2° uitdrukkelijk voorschrijft aan welke voorwaarden de partners die overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten, dienen te voldoen en dat het determinerend motief van de bestreden beslissing inhoudt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet *“Gezien de weigering van aanvaarding van het buitenlandse huwelijk dd. 20.01.2010 van de burgerlijke stand”*. Gelet op dit determinerend motief is het bestuur niet gehouden andere, overbodige of irrelevante elementen te gaan onderzoeken, te beoordelen, dan wel te motiveren hieromtrent.

Ten overvloede dient opgemerkt dat de verzoekende partij de kinderwens en de behandeling van *in-vitro*fertilisatie voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad aanbrengt, zodat het de verwerende partij logischerwijs hoe dan ook niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld vóór 10 november 2011, datum van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan deze elementen bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

3.1.7 Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient erop gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129 903; RvS 27 juni 2006, nr. 160 589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde

vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht betreft.

3.1.8 Uit het voorgaande volgt dat een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet wordt aangetoond.

3.1.9 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Zoals reeds herhaaldelijk opgemerkt, betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing immers niet en erkent zij uitdrukkelijk dat *“de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is”*. Bovendien mist het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag waar zij in dit kader nog stelt als zou de bestreden beslissing uitsluitend zijn gebaseerd op *“het niet voldoen aan de voorwaarden ingevolge het vonnis d.d. 11 januari 2011 van de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde”*. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij hier voorhoudt, steunt de bestreden beslissing op de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet *“Gezien de weigering van aanvaarding van het buitenlandse huwelijk dd. 20.01.2010 van de burgerlijke stand”*.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van dit tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het “centrum van zijn belangen” gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een “tijdelijke verwijdering van het grondgebied”, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Tevens is het onmenselijk voor verzoeker om zijn echtgenote alhier in België achter te laten.

Bovendien koesteren verzoeker en zijn echtgenote een kinderwens. Zij slagen er echter niet in om op de natuurlijke wijze zwanger te worden. Na een miskraam hebben zij zich tot hun gynaecoloog gewend. Ingevolge een vruchtbaarheidsstoornis werd IVF (in-vitrofertilisatie) als oplossing naar voren geschoven.

Het geheel van deze factoren betekent dat het voor verzoeker hoe dan ook onmogelijk zou zijn om naar zijn eigen land terug te keren.

3.2.2 De verzoekende partij beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.3 Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner met wie een geregistreerd partnerschap is afgesloten, omdat zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de artikelen 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Het schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lokeren van 28 juli 2010 waarop de bestreden beslissing is gesteund en zoals het zich bevindt in het administratief dossier, alsook zoals het door de verzoekende partij wordt geciteerd in het verzoekschrift is duidelijk in dat opzicht. Bijgevolg kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar Belgische partner, mevrouw D.D.(...), in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij voert in haar tweede middel aan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd in die zin dat haar privéleven inmiddels volledig verankerd is in België. Zij haalt tevens aan dat het voor haar onmenselijk is haar echtgenote in België achter te laten, te meer daar zij een kinderwens koesteren, er niet in slagen op natuurlijke wijze zwanger te worden en zich na een miskraam tot een gynaecoloog hebben gewend waarbij ingevolge een vruchtbaarheidsstoornis *in-vitro*fertilisatie als oplossing naar voor werd geschoven. Voor de verzoekende partij betekent het geheel van deze aangehaalde factoren dat het voor haar hoe dan ook onmogelijk zou zijn om naar haar eigen land terug te keren en dat de bestreden beslissing haar privé-, gezins- en familieleven op een onaanvaardbare wijze schendt. Deze loutere stellingen en beweringen worden evenwel ontkracht door de vaststelling in voormeld schrijven van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lokeren van 28 juli 2010 en evenzeer in het door de verzoekende partij bijgebrachte vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 11 januari 2011, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt. De precieze vaststellingen die daar werden gedaan, dan wel herhaald, en die tevens door de verzoekende partij worden geciteerd in haar verzoekschrift worden overigens door de verzoekende partij niet weerlegd aan de hand van stukken die daartoe de kracht bezitten. De verzoekende partij laat dienaangaande na in onderhavig middel elementen of stukken aan te voeren dewelke haar stellingen en beweringen kunnen ondersteunen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied teneinde *“de aanvraag”* in te dienen vanuit haar land van herkomst impliceert dat zij gedurende enkele jaren van haar *“sociale relaties”* wordt gescheiden en *“zulks (...) vanzelfsprekend niet bevorderlijk (is) voor een relatie, van welke aard ook”*, dient erop gewezen dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 23 januari 2002, nr. 102 840).

3.2.4 Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij bij de argumenten in haar tweede middel betreffende de kinderwens, de behandeling van *in-vitro*fertilisatie en *“het onmenselijk (zijn) (...) om zijn echtgenote alhier in België achter te laten”* al evenmin aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de partner met wie zij voorhoudt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven, noch maakt zij aannemelijk dat zij enkel in België met haar zou kunnen samenleven. De verzoekende partij komt immers niet verder dan: *“het geheel van deze factoren betekent dat het voor verzoeker hoe dan ook onmogelijk zou zijn om naar zijn eigen land terug te keren”*.

3.2.5 De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat aan de verzoekende partij definitief enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Het feit dat de verzoekende partij het centrum van haar belangen in België situeert en stelt volledig verankerd te zijn in België, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend en twaalf door:
mevr. C. BAMPS, voorzitter,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS